

Inge Fischer Møller (S):

For det første vil jeg godt sige til hr. Askjær Jørgensen, at jeg har ingen dårlig samvittighed . . . (*Askjær Jørgensen: Jo!*). Nej, jeg har ingen dårlig samvittighed. Jeg ville så gerne, men det er altså ikke lykkedes at få andre til at forstå, at med vedtagelsen af dette lovforslag bryder man nogle regler ned, som værner nogle mennesker, der har det dårligt, og som vil få det endnu dårligere. Jeg håber også, at hr. Askjær Jørgensen og hans parti får en flov smag i munden, når man har stemt, som fremskridtspartiet har bedudet at man vil stemme.

Og endelig til fru Tove Niemann. Det fortjener måske ikke en kommentar, men alligevel, for nogle gange kan det være lidt farligt at lade bemærkninger blive stående uden kommentarer. Når man kommer med så negative formuleringer, som tilfældet er her, så lægger man forskellige grupper for had. Det andet er, at jeg vil bede fru Tove Niemann om at se på betænkningen, side 1. Der vil man kunne se, hvilke organisationer og andre der har sendt henvendelser til folketingets socialudvalg, og så vil fru Tove Niemann og måske også hr. Askjær Jørgensen blive klar over, at de bemærkninger, der er i betænkningen, er helt overflødige og forkerte.

Dræbye (RV):

Jeg føler mig fristet til i al denne ufordragelighed at indlede med at sige tak til hr. Tinning og hr. Agerschou for støtte til andre af det radikale venstres ændringsforslag ved afstemningerne her senere i dag.

Dernæst skal jeg gøre en enkelt bemærkning til hr. Tinning, som i første runde sagde, at det styrende for det radikale venstre havde været, at vi skulle opnå en eller anden besparelse. Det er ikke rigtigt, først og fremmest fordi de besparelser, der drøftes her i dag – hvad enten det er 500 mill. kr., som er de samlede kommunale og statslige besparelser, eller det er de 40 mill. kr., man reducerer besparelserne med som følge af ændringsforslaget om boligudgiften – er skønnede tal, som man ikke kan tilstræbe at opnå, eftersom der ikke er noget, der styrer administrationen af bilstandsloven ind på at opnå disse besparelser. Det er alene socialministerens skøn over, hvorledes nogle konkrete ændrin-

ger af lovens formulering og administrationsgrundlaget vil påvirke udgifterne. Det skøn kan man være mere eller mindre imponeret af. Jeg er bestemt ikke imponeret af socialministerens skøn over virkningen af ændringen vedrørende inkluderingen af boligudgiften i støttemuligheden efter 9 måneder, sådan som det bliver, uanset om man vælger at foretage denne inkludering af boligudgiften i den ydelse, der kan betales, efter § 37 eller efter § 43 i bilstandsloven.

Det, vi har spurgt os selv om, er, om det er forsvarligt at sige ja til en overgang til fast ydelse efter 9 måneder. Det mener vi at det er. Når man i en længere periode skal klare sig med bilstandshjælp, så må man affinde sig med – i den økonomiske situation, vi i øvrigt er i i landet – at leve på det minimumsniveau, som andre må klare sig for uden hjælp. Det er klart, at man derved økonomisk kommer til at leve i underkanten af, hvordan man ellers ville leve i et samfund. Det er i øvrigt vores opfattelse, at det ikke alene er dem, der ikke får bilstandshjælp, som ofte kan være i den situation. Det er også en situation, der er den faktiske i en række kommuner, at man, når man har været så længe uafbrudt på bilstandshjælp, ikke mere får det større beløb, og for disse kommuner vil der altså ikke være tale om en besparelse ved overgangen til fast hjælp. Det er et skøn, som selvfølgelig er behæftet med nogen usikkerhed, men jeg mener, at det er et skøn, som har megen realisme i sig.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Må vi lige bede om lidt mere ro i salen.

Tinning (VS):

Hr. Dræbyes evne til at komme med først den ene forklaring, så den anden forklaring og i virkeligheden ikke komme med nogen forklaring er jo efterhånden velkendt.

Hr. Dræbye fortæller, at det, det drejede sig om, ikke var at opnå en besparelse, det må regeringen om. Det er da rigtigt nok, men det radikale venstre har faktisk for længst skrevet under på et papir, som siger, at der vil blive sparet 270 mill. kr. på de kommunale budgetter for kontanthjælp. Da vi ved andenbehandlingen diskuterede beslutningsforslag nr. B 7, spurgte jeg gentagne gange: hvordan skal det gøres, lad os få en